

ΕΤΟΣ 59ον

27 Φεβρουαρίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 9 (3013)

ΜΙΑ ΘΕΟΣΔΟΤΗ ΣΧΕΣΗ

«**Ἡ γάρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ**». Ὁ σύνδεσμος πού ἔχει ὁ Παῦλος ὡς ἀπόστολος Χριστοῦ μέ τήν ἐκκλησία τῆς Κορίνθου φαίνεται ἀπό τήν ἔντονα φορτισμένη αὐτή ἔκφραση, μέ τήν ὁποία καί κατακληίεται ἡ σημερινή ἀποστολική περικοπή τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω. Ἐργάτης Κυρίου ὁ Παῦλος, «ἔργον ἐν Κυρίῳ» ἡ ἐκκλησία τῆς Κορίνθου· ἔργο χάριν τοῦ ὁποίου πόνεσε καί μόχθησε, ἀγωνίστηκε καί μάτωσε, προσεύχεται καί ἀγωνιᾷ κάθε στιγμή. Ἡ προκοπή τῶν χριστιανῶν Κορινθίων, καύχημά του ἐν Κυρίῳ· οἱ ἀστοχίες καί τά σφάλματά τους, αἷτια καί δικοῦ του προβληματισμοῦ.

Σχέση πατρική πρὸς τέκνα ἀγαπημένα εἶναι ἡ σχέση πού διασώζει ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἀνάμεσα σέ ποιμένες καί ποιμαινομένους, πού μέσα στήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία γεννᾷ ἀγίους ἐπιφέροντας καιρία πληγήματα στόν ἐπιτιθέμενο διάβολο. Αὐτή ἡ σχέση συχνά καί στήν ἐποχή μας, ὅπως καί σέ ἄλλες προηγούμενες, τίθεται ἐν ἀμφιβόλῳ, πολεμεῖται, καί κατασυκοφαντεῖται ἀπό ἀνθρώπους πού δέν γεύθηκαν –ἢ πού ἀρνοῦνται πεισματικά νά γευθοῦν– τή γλυκύτητα τῆς πατρότητας καί τῆς υἰότητας, πού τή συγκροτοῦν. Ὁ Χριστός γιά τοὺς λόγους πού ἐκεῖνος γνωρίζει στέρνησε τήν ἱερωσύνη ἀπό τοὺς ἀγγέλους καί διὰ τῶν ἀποστόλων τήν ἐμπιστεύθηκε σέ ἀνθρώπους ἀμαρτωλοῦς, οἱ ὁποῖοι καί καλοῦνται «οὐ διὰ τὰς δικαιοσύνας αὐτῶν... ἀλλὰ διὰ τὰ ἑλῆν καί τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Κυρίου, θαρροῦντες» νά προσεγγίζουν τό ἅγιο θυσιαστήριο γιά τή σωτηρία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἱερεύς ὡς ποιμένας καί ἀπόστολος Χριστοῦ

Καλεῖται ὁ ἱερεύς διακονώντας αὐτή τή σχέση ὡς πατέρας, ποιμένας καί ἀπόστολος Χριστοῦ, νά στηρίξει τόν ξενιτεμένο ἀπό τήν οὐράνια πατρίδα του λαό τοῦ Θεοῦ ὑπηρετώντας τόν ἐπαναπατρισμό του στήν οὐράνια πατρίδα, τήν ἀναζήτηση, ὄχι τόσο μέ τό λόγο, ὅσο μέ τό παράδειγμά του, τοῦ ἀληθινοῦ νοή-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. η΄ 8 - θ΄ 2)

Ὁ σκανδαλισμός τῶν ἀδυνάτων

Ἀδελφοί, βρώμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὐτῆ πρόσοκμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν. Ἐὰν γὰρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γνώσιν, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἢ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθητα ἐσθῆιν; Καὶ ἀπολείται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός ἐπὶ τῇ σῆ γνώσει, δι' ὃν Χριστός ἀπέθανεν. Οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε. Διόπερ εἰ βρώμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐώρακα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ; Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμι· ἢ γὰρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

ματος τῆς ἀγάπης, τοῦ Θεοῦ δηλαδή. Καλεῖται νὰ κηρύξει σ' ἓναν κόσμον ὅπου βασιλεύει ἡ ἀγωνία, ἡ ἀφιλοαδελφία, ἡ μόνωση, ἡ κατάθλιψη, ἡ ἀκοινωνησία, ἀλλὰ ἀπουσιάζει παντελῶς ἡ ἀγάπη –πού φτιασιδώθηκε γιὰ νὰ πείσει τὰ θύματα τῆς ὅτι παραμένει ἀγάπη, μοιλονότι ὄζει ἀπὸ ἰδιοτέλεια, ἐγωισμό, ἄνομο συμφέρον–, ὅτι «ἐν τούτῳ ἐφανερῶθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεός εἰς τὸν κόσμον ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ». Συνίσταται ἡ ἀγάπη, ὄχι στό ὅτι ἐμεῖς πρῶτοι ἀγαπήσαμε τὸν Θεό, ἀλλὰ στό ὅτι αὐτός μᾶς ἀγάπησε πρῶτος, ὥστε ἀπέστειλε τὸν Υἱό του ὡς θυσία ἐξιλεωτικὴ γιὰ τίς ἁμαρτίες μας.

Καλεῖται ὁ ἱερεὺς, ἀναδεχόμενος τὴν εὐθύνη τῆς ἱερουργίας τῶν μυστηρίων, νὰ προσκαλεῖ τὸ λαὸ «ἀπὸ τοῦ νῦν» σὲ πρόγευση Παραδείσου. Αὐτὸ τὸ λαὸ, πού κάποιοι βάλθηκαν νὰ ἀλλοιωῦσουν καὶ νὰ πτωχύνουν, πείθοντάς τον ὅτι ἡ φιλαυτία καὶ ὁ ἐγωκεντρισμός του εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ νὰ ζήσει, καταδικάζοντάς τον σὲ μιά ζωὴ γεμάτη διεκδικήσεις καὶ δικαιώματα –πρόγευση, δηλαδή, κοιλιάσεως, καθὼς στερεῖται τὴ συνάντησιν μὲ τὸν ἀδελφόν, τὴ συναντίληψιν, τὴν ἐπίσκεψιν τῆς χαρᾶς, τῆς λύπης, τῆς ἀγωνίας του.

Καλεῖται ὁ ἱερεὺς νὰ διακονήσῃ αὐτὴ τὴ σχέση βοηθώντας στὴν ἄρση μιᾶς φοβερῆς παρεξήγησις, καθὼς ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀδελφόν, πού ὁ κόσμος ἀπέριψε ὡς ἄχρηστη στὴ ζωὴ του, εἶναι χάρισμα ζυμωμένο μὲ τὸ «καθ' ὁμοίωσιν», καθὼς πρῶτος ὁ Δεσπότης Χριστός μᾶς ἀγάπησε –συναισθανόμενος ὡς παντογνώστης τὴν ἀνάγκη μας γιὰ σωτηρία– ὅταν ἐμεῖς εἴμασθε ἐχθροὶ του. Καὶ δὲν μᾶς ἀγάπησε μόνο, ἀλλὰ ἀτιμάσθηκε γιὰ χάρη μας καὶ ραπίσθηκε καὶ σταυρώθηκε καὶ λογίσθηκε ὡς νεκρὸς ἐβδελυγμένος, γιὰ νὰ φανερώσῃ, κατὰ τὸν ἱερό Φῶτιο, τὸ θεῖο ἔρωτά του γιὰ μᾶς.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἄδελφοί, ἐμᾶς δὲν μᾶς συνιστᾶ τό φαγητόν εἰς τόν Θεόν, διότι οὔτε ἐάν φάγωμεν, ἔχομεν κανένα πλεονέκτημα, οὔτε ἐάν δὲν φάγωμεν, χάνομεν τίποτε. Προσέχετε ὁμως μήπως ἡ ἐλευθερία σας αὐτή γίνῃ αἰτία νά πέσουν οἱ ἀσθενεῖς κατά τήν πίστιν. Ἐάν κάποιος ἰδῇ ἐσένα πού ἔχεις γνώσιν, νά κάθῃ εἰς τό τραπέζι ἐνός ναοῦ εἰδώλων, δὲν θά ἐνθαρρυνθῇ ἡ συνείδησίς του, ἐπειδή εἶναι ἀδύνατος εἰς τήν πίστιν, εἰς τό νά τρώῃ κρέατα τῶν θυσιῶν πού προσφέρονται εἰς τά εἰδωλα; Καί ἐξ αἰτίας τῆς γνώσεώς σου θά καθῇ ὁ ἀδύνατος ἀδελφός διὰ τόν ὁποῖον ἐπέθανε ὁ Χριστός. Ἀμαρτάνοντες δέ μέ αὐτόν τόν τρόπον εἰς τοὺς ἀδελφούς καί πληγώνοντες τήν συνείδησίν των πού εἶναι ἀδύνατη, ἀμαρτάνετε εἰς τόν Χριστόν. Δι' αὐτόν τόν λόγον, ἐάν φαγητόν κἀν τόν ἀδελφόν μου νά πέσῃ, δὲν θά φάγω κρέας ποτέ, διὰ νά μή γίνω αἰτία νά πέσῃ ὁ ἀδελφός μου. Δέν εἶμαι ἀπόστολος; Δέν εἶμαι ἐλεύθερος; Δέν εἶδα τόν Ἰησοῦν Χριστόν τόν Κύριόν μας; Δέν εἶσθε σεῖς τό ἔργον μου ἐν Κυρίῳ; Ἐάν δι' ἄλλους δὲν εἶμαι ἀπόστολος, εἶμαι τοῦλάχιστον γιά σᾶς, διότι σεῖς εἶσθε ἡ σφραγίδα τῆς ἀποστολῆς μου ἐν Κυρίῳ.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ εὐθύνη κλήρου καί λαοῦ

Καθοῦνται, τέλις, ποιμένες καί ποιμαινόμενοι, νά πορεύονται τήν ὁδὸ τοῦ Κυρίου ὀρθά, ἐλπίζοντας σέ ἐκεῖνον, ἀντιτάσσοντας στή σοφία καί τό σχεδιασμό πολλῶν πονηρῶν, τῆ μωρία τοῦ Σταυροῦ, ψάλλοντας, σέ ἕναν κόσμο πού διψᾷ γιά ἐπικηδεῖους, τό, Χριστός ἀνέστη, ὑπερβαίνοντας τήν ὀχλαγωγία καί ἐπιμένοντας στήν ἱερωσύνη τῆς Ἀναστάσεως.

Λαμβάνοντας, λοιπόν, φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως, ἄς φωτίσουμε τά σκοτάδια τοῦ νοῦ καί τῆς καρδιάς μας περιφρουρώντας αὐτή τή σχέση πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστός θεμελίωσε· πρῶτον καί κύριον, ὀδηγούμενοι, κληῖρος καί λαός, μέ ταπείνωση σέ μετάνοια, ἀλλήλα καί μή δίνοντας βῆμα σέ αὐτόκλητους μεσάζοντες καί προαγωγούς αὐτῆς τῆς σχέσεως. Ἀπό ἐκεῖ καί πέρα, δέ, «ἡ θεία χάρις, ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσα καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα» θά ἔχει τόν τελευταῖο λόγο.

Ἄρχιμ. Α. Α.

ΜΟΝΟΤΟΝΙΚΟ – ΕΜΠΕΙΡΙΑ 24 ΕΤΩΝ

Εἰσηγήσεις Ἡμερίδος ἀφιερωμένης στό θέμα τῆς Νεοελληνικῆς Γλώσσας καί εἰδικώτερα στόν τονισμό αὐτῆς.

Ἔκδ. Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήνα, 2007
Σχῆμα 14x21, σελ. 104.

27 Φεβρουαρίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ
«Μνεία τῆς δευτέρας καί ἀδεκάστου παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»,
Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου († ν' αἰ.), Στεφάνου τοῦ γηροκόμου.
Ἦχος: βαρύς – Ἐωθινόν: Ζ' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. ν' 8-θ' 2 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. κε' 31-46.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 6 Μαρτίου, τῆς Τυρινῆς.
Ἀπόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. στ' 14-21.

ΣΥΜΕΩΝ ΚΟΥΤΣΑ, Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης
ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ
Λειτουργικά καί κατανυκτικά κείμενα

Οἱ ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας προσφέρουν ἕνα ἐξαιρετικό βοήθημα γιά τήν ἱερή περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, πού ἀποτελεῖ τήν καρδιά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Τά δώδεκα κείμενα τοῦ βιβλίου ἀναφέρονται στήν πνευματική προετοιμασία τοῦ πιστοῦ, στήν ἐγκράτεια καί τή χριστιανική ἄσκηση, στό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί βεβαίως στήν εὐχή τοῦ ἁγίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου.

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Παρακολουθήστε καθημερινά: 1) «Γνωριμία μέ τήν Ὁρθόδοξη πίστη», στίς 15:00
2) «Τή μουσική τῶν ἀγγέλων» (Βυζαντινή μουσική) στίς 16:00
3) «Τήν ἱστορία μας» στίς 21:30
4) «Ἡ ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας» στίς 11:00 καί
5) «Τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς» (κάθε Κυριακή) στίς 12:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 π.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀτικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Λευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr